

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma:	2.Kf.700.419/2024/4.
A felperes:	felperes (felperes címe)
A felperes képviselője:	Független Rendőr Szakszervezet (felperesi képviselő címe, eljáró kamarai jogtanácsos: dr. Oláh Tamás)
Az alperes:	Vármegyei Rendőr-főkapitányság (alperes címe)
Az alperes képviselője:	dr. Székely György kamarai jogtanácsos
A per tárgya:	megbízási díjjal kapcsolatos közszolgálati jogvita
A fellebbezést benyújtó fél:	alperes (7. sorszám alatt)
A fellebbezéssel támadott határozat:	Győri Törvényszék 5.K.700.156/2024/6. számú ítélete

Í T É L E T:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét részben, a 2022. május 1. napjától 2022. május 31. napjáig terjedő időre 28.988 (huszonnyolcezer-kilencszázyolcvannyolc) forint megbízási díj megfizetésére kötelező rendelkezése tekintetében hatályon kívül helyezi, és az eljárást megszünteti. Ezt meghaladóan az elsőfokú ítéletet helybenhagyja azzal, hogy az alperes a felperesnek járó 1.043.568 (egymillió-negyvenháromezer-ötszázhatvannyolc) forint megbízási díj 2020. november 1. napjától a kifizetés napjáig járó, középárányosan számított törvényes késedelmi kamata megfizetésére köteles.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 25.000 (huszonötezer) forint másodfokú perkoltséget.

A fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Á S

A fellebbezés alapjául szolgáló tényállás

[1] A felperes a 2019. május 1. napjától 2022. május 31. napjáig terjedő időszakban az alperes hivatásos állományú tagjaként a helység1 Rendőrkapitányságon körzeti megbízotti beosztásban teljesített szolgálatot. Beosztásához nem tartozóan rendszeresen ellátott a körzeti megbízotti működési körzetén kívül járőri feladatokat, járőrszolgálatot, átkíséréseket, őrzéseket, kísérőőri beosztás feladatait, rendezvénybiztosításokat, csapatszolgálati feladatokat, határszolgálatot, melyekért külön díjazásban nem részesült. Az erre vonatkozóan előterjesztett szolgálati panaszát a 2019. április 1. – 2022. április 30. napja közötti időszak vonatkozásában az alperes vezetője a határozatszám1 számú határozatával elutasította.

A felperes keresete

[2] A felperes keresetében a 2019. május 1. napjától 2022. május 31. napjáig terjedő időszakra – 37 többletfeladat-ellátással érintett hónapra – bruttó 1.072.556 forint megbízási díj és késedelmi kamata megfizetésére kérte kötelezni az alperest. A megbízási díj mértékét a rendvédelmi illetékalap 75 %-ban határozta meg. Keresetének jogalapjaként a rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományának szolgálati jogviszonyáról szóló 2015. évi. XLII. törvény (a továbbiakban: Hszt.) 71. § (1) bekezdés a-c) pontjait és (5) bekezdését jelölte meg.

[3] Az alperes védiratában – vitatva a követelés jogalapját – elsődlegesen a kereset elutasítását, másodlagosan a megbízási díjnak a rendvédelmi illetményalap 50%-os mértékében történő megállapítását kérte.

A mintaper

[4] Az elsőfokú bíróság előtt több, mint tíz olyan per indult, amelyek jogi és ténybeli alapja jelen perrel azonos volt, ezért azok egyikét (5.K.701.208/2022.) mintaperként bírálta el, amelyre figyelemmel az eljárását a mintaper elbírálásáig felfüggesztette. A bíróság a mintaperben hozott 5.K.701.208/2022/10. számú ítéletében a keresetet alaposnak találta, annak jogalapját érintően indokolásában megállapította, hogy a felperes a körzeti megbízotti beosztásához nem tartozó, az állománytábla szerinti más munkakörbe sorolt feladatok ellátásáért a Hszt. 71. § (1) bekezdésének c) pontja alapján megbízási díjra jogosult. A Fővárosi Ítéltábla a 4.Kf.700.436/2023/5. számú ítéletével a mintaperben hozott elsőfokú ítéletet helybenhagyta.

Az elsőfokú bíróság ítélete

[5] Az elsőfokú bíróság ítéletével kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 1.072.556 forint megbízási díjat és annak késedelmi kamatát. Ítéletének jogalapját a mintaper eredményét alapul véve – a körzeti megbízotti szabályzatról szóló 26/2015. (XII. 9) ORFK utasítás (a továbbiakban: KMB szabályzat) 21., 22. és 26. pontjaira figyelemmel – a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontját és (5) bekezdését, a belügyminiszter irányítása alá tartozó rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományát érintő személyügyi igazgatás rendjéről szóló 31/2015. (VI. 16.) BM rendelet 35. § (6) bekezdését, valamint a belügyminiszter irányítása alá tartozó rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos szolgálati viszonyban álló tagjai illetményének és egyéb juttatásainak megállapításáról, valamint a folyósítás szabályairól szóló 33/2015. (VI. 16.) BM rendelet (a továbbiakban: 33/2015. BM rendelet) 10. § (2) bekezdését felhívva bírálta el. Rögzítette, hogy a felperes nem vitatottan ellátta a munkáltató utasítására az általa csatolt kimutatásban feltüntetett, a felperes beosztásához nem tartozó feladatokat. Az irányadó bírói gyakorlatra hivatkozva rámutatott, a munkáltatónak az a joga, hogy a felperest a beosztásához tartozó feladatok mellett más feladatok elvégzésére utasíthatja, nem sértheti a felperes kinevezése szerinti beosztását, és a díjazásra való jogosultságát. Megállapította, hogy a felperes a körzeti megbízotti beosztásához nem tartozó feladatok ellátásáért a Hszt. 71. § (1) bekezdésének c) pontja alapján megbízási díjra jogosult, továbbá utalt a Kúria Kf.VII.45.156/2021/4. számú ítéletére, mely szerint a körzeti megbízott a különleges jogrend időszakára is jogosult megbízási díjra. A megbízási díj havi összegét a kereseti kérelemmel egyezően, a rendvédelmi illetményalap 75%-ban határozta meg, mivel annak mértéke nem tekinthető eltúlzottnak, figyelemmel arra, hogy a felperes körzeti megbízotti feladatai jelentős időre háttérbe szorultak és az általa ellátott többletfeladatok nagyobb megterhelést jelentettek számára és szélesebb szaktudást igényeltek. Figyelemmel volt arra, hogy az átkísérés kifejezetten tiltott feladat volt, mégis el kellett látnia a felperesnek, továbbá az igényelt összeg a jelenlegi ár- és értékviszonyok alapján (infláció) nem eltúlzott, és elmarad a jogszabályi mérlegelési keret (50-200 %) középértékétől.

A fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem

[6] Az alperes fellebbezésében az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatásával elsődlegesen a kereset elutasítását, másodlagosan a megbízási díj mértékének 715.025 forintra történő mérséklését kérte. Jogszabálysértésként a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontját és (5) bekezdését, a tömeges bevándorlás okozta válsághelyzet Magyarország egész területére történő elrendeléséről, valamint a válsághelyzet elrendelésével, fennállásával és megszüntetésével összefüggő szabályokról szóló 41/2016. (III. 9.) Korm. rendeletet (a továbbiakban: Korm. rendelet), a 33/2015. BM rendelet 10. § (2) bekezdését, továbbá a KMB szabályzat, valamint a Járőr- és Őrszolgálati Szabályzatról szóló 13/2017. (III. 24.) ORFK utasítás (a továbbiakban: Járőrszabályzat) egyes rendelkezéseit jelölte meg. Fellebbezésében elsősorban a megbízási díjra való jogosultság jogalapját vitatta, kiemelve, hogy a körzeti megbízott a szolgálatteljesítési idejének legalább 70 %-ában közterületi tevékenység

ellátására köteles, továbbá a körzeti megbízotti és a járőr beosztás feladatai nem különböznek számottevően, ebből következően a felperes járőri feladatokat az alaptevékenységének részeként, és nem a beosztásához nem tartozó többletfeladatként végezte. A felperes munkaköri leírásában foglaltak szerint munkavégzésének helye a rendőrkapitányság területe. Az elsőfokú bíróság tévesen értékelte a felperes által ellátott feladatokat a beosztásához nem tartozó többletfeladatnak, mivel azokat nem körzeti megbízotti beosztása mellett, hanem e munkaköre helyett, továbbá nem rendszeresen, hanem eseti jelleggel látta el; az elsőfokú bíróság ezzel megsértette a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontját, (5) bekezdését és preambulumát. Vitatta az elsőfokú bíróság különleges jogrenddel kapcsolatos álláspontját is. A felperes által ellátott járőrfeladatok nem jelentettek valódi többletmunkát a beosztások átfedéseire tekintettel, valamint a körzeti megbízott a járőrnél magasabb besorolású beosztás. A felperes egyes feladatai ellátása során jogszerűen került elvonásra a működési körzetéből a KMB Szabályzat 21. pontja alapján; munkavégzésének helye a munkaköri leírása alapján egyébként is az alperes illetékességi területe. A Hszt. preambuluma és a hivatásos szolgálati jogviszony különleges jellegére utalással előadta, hogy a tömeges bevándorlás okozta válsághelyzet során felmerült, a rendőrség teljes személyi állományát érintő és az általános működési rendtől eltérő feladatok ellátása nem eredményezheti megbízási díj megállapítását, mivel azok ellátása a rendőrség hivatásos állományának szolgálati kötelezettsége. Hivatkozva a 33/2015. BM rendelet 10. § (2) bekezdésére és a Hszt. 71. § (5) bekezdésére sérelmezte a megbízási díj mértékét is, mivel a felperes által elvégzett többletfeladatok a beosztásánál alacsonyabb besorolású beosztáshoz tartoztak, melyek aránytalan sérelem nélkül történő ellátására szakmai és emberi felkészültsége alkalmassá tette a felperest, ezért a megbízási díj elsőfokú ítéletben alkalmazott mértéke indokolatlan, így a rendvédelmi illetményalap 50%-ának megfelelő megbízási díj fogadható el.

Vitatta a felperes javára perköltségként megítélt, a gépjárműhasználattal felmerült készkiadást. Álláspontja szerint azt a külön jogszabályban rögzített alapnorma-átalány alapján kell megállapítani, a felperes által igényelt összegnek nincs jogalapja, a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet (a továbbiakban: IM rendelet) 4. § (1) bekezdés b) pontja nem értelmezhető kiterjesztően.

[7] A felperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte, másodfokú perköltségigény mellett. Álláspontja szerint a megbízási díjra való jogosultság alapja a járőrszolgálat és a körzeti megbízotti munkakör rendszeres, párhuzamosan megvalósult ellátása. A Kúria Kfv.VII.45.156/2021/4. számú ítéletében a különleges jogrendre való hivatkozás kapcsán e jogkérdésben már állást foglalt; akként, hogy eszerint a különleges időszakra is jogosult a felperes megbízási díjra. Alaptalannak tartotta a megbízási díj mértékével kapcsolatos fellebbezési érvelést, több tényező – a tényleges többletteleher, a különböző típusú feladatok ellátása, azok időbeli jelentős terjedelme, az átkísérés tiltott volta – a magasabb összegű távolléti díj megállapítását indokolja. Az alperes megalapozatlanul vitatta az utazási költséget, mert az elsőfokú bíróság tárgyalást nem tartott, készkiadást az ítéletében nem állapított meg.

A másodfokú bíróság döntése és annak jogi indokai

[8] A fellebbezés túlnyomórészt alaptalan.

[9] A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítéletet a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 108. § (1) bekezdésében foglaltak alapján a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem keretei között bírálta felül. E korlátokkal kapcsolatban rögzíti, hogy a Kp. 99. § (1) bekezdése, 100. § (2) bekezdés b) pontja és 104. § (1) bekezdése alapján a közigazgatási bírósági eljárásban a fellebbezési kérelem egymással szorosan összefüggő kötelező tartalmi kellékei a jogszabálysértés és a megsértett jogszabályhely megjelölése, valamint annak kifejtése, hogy a fél milyen bírósági döntést kér. Ezen együttes törvényi feltételeknek a fél akkor tesz eleget, ha egyrészt a megsértett jogszabályhelyet konkrétan megjelöli, másrészt pedig a hivatkozott jogszabálysértést tartalmilag is körülírja, az arra vonatkozó jogi álláspontját kifejti, vagyis, ha a jogszabálysértésre való hivatkozása indokait is ismerteti. A tartalmi elemek hiánya vagy fogyatékossága esetén a másodfokú bíróság nem kerül abba a helyzetbe, hogy egzakt módon megismerhesse azt az okot vagy okokat, amelyek miatt a fél a jogerős határozatot jogszabálysértőnek tartja. Emellett a fellebbezési kérelem e tartalmi elemei meghatározzák a fellebbezési eljárás tartalmi és perjogi kereteit (Kf.VII.39.673/2020/7.). A pontos jogszabályhely megjelölése, ekként a felülbírálat kereteinek meghatározása a fellebbező fél kötelezettsége. A Kp. 2. § (2) bekezdésében foglalt tisztességes, koncentrált és költségtakarékos eljárás követelményéből sem vezethető le a bíróság olyan kötelezettsége, hogy a támadott határozat jogszerűségéről pusztán a fellebbezésben előadott indokok alapján, a jogszabálysértés és a megsértett jogszabályhely fél által történő megjelölése hiányában döntsön (Kpkf.X.38.049/2019/2.). Nem a bíróság feladata annak kitalálása, hogy a fellebbező fél mit sérelmez, mit kíván megfellebbezni és milyen okból (Kpkf.VI.39.905/2021/2.).

[10] Az alperes a fellebbezésében az elsőfokú ítéletet a megbízási díj jogalapja, és összecszerúsége tekintetében is támadta. A Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontja és (5) bekezdése, a Korm. rendelet, továbbá a 33/2015. BM rendelet 10. § (2) bekezdése megsértésére hivatkozással azzal érvelt, hogy az elsőfokú bíróság ezen jogszabályi rendelkezések téves értelmezésével állapította meg a felperes megbízási díjra való jogosultságát. A másodfokú bíróság rámutat arra, hogy az ORFK utasítás szolgálati viszonyra vonatkozó szabály [Hszt. 2. § 30. pont], de nem jogszabály, így a KMB Szabályzat és a Járőrszabályzat egyes rendelkezéseinek (vagy egészének) helytelen értelmezésére történő hivatkozás önmagában fellebbezésre nem ad alapot [Kp. 99. § (1) bekezdés].

[11] Az alperes az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást nem vitatta, a kimutatott feladatok többletfeladatként történő anyagi jogi minősítésével nem értett egyet. Ekként a fellebbezés keretei között eljárva a másodfokú bíróság megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a vonatkozó jogszabályi rendelkezéseket a 2019. május 1. napjától 2022. április 30. napjáig terjedő időszakra igényelt megbízási díj jogalapja és mértéke vonatkozásában megfelelően alkalmazta, döntése indokait részletesen kifejtette, amellyel a másodfokú bíróság az alábbiak szerint értett egyet. Ezt meghaladóan ugyanakkor a pergátló akadállyal érintett kereseti követelésben marasztalás tekintetében az elsőfokú ítélet jogszabálysértő.

[12] A jogalap vitatása körében a másodfokú bíróság rámutat, hogy az elsőfokú bíróság eljárását az 5.K.701.208/2022. számú mintaper eredménye szerint folytatta le, mivel az előtte fekvő ügy e mintapertől az 5.K.700.520/2023/4. számú eljárást felfüggesztő végzés fellebbezés hiányában történő jogerőre emelkedésére tekintettel, a felek által sem vitatottan sem jogi, sem ténybeli szempontból nem különbözött. A perben elbírálendő jogkérdés tárgyában a Fővárosi Ítéltábla a mintaperben hozott ítélet felülbírálata során a 4.Kf.700.436/2023/5. számú ítéletében kimondta, hogy „amennyiben a hivatásos állomány tagja a szolgálati beosztásához nem tartozó feladatokat saját beosztása alóli mentesítés nélkül, többletfeladatként látja el, a Hszt. 71. § (5) bekezdése szerinti megbízási díjra jogosult”.

[13] Tekintve, hogy az elsőfokú bíróság ítélete mintaper eredményén nyugszik a másodfokú bíróságnak vizsgálnia kellett, hogy a mintaper keretében hozott ítéletének mennyiben van kötőereje a fellebbezési eljárásban. A Kp. a mintaperben hozott ítélet kötőerejéről kifejezetten nem rendelkezik. A Kp. 33. § (2) bekezdésében szereplő rendelkezés szerint amennyiben a mintaperhez képest tény- és jogbeli azonosság van a mintaper után elbírálásra kerülő jogvitánál, a közigazgatási bíróság azt a mintaper eredménye szerint tárgyaláson kívül bírálhatja el. A Kúria a mintaperben hozott – felülvizsgálattal nem támadott – határozattól való eltérésről szóló 7/2024. JEH (Jpe.IV.60.056/2023/11. számú) határozatában rámutatott, hogy „a jogorvoslat lehetősége a Kp. szerint meghatározott körben megilleti a peres eljárás résztvevőit, a mintaperben hozott ítélet elleni felülvizsgálat elmaradása nem hat ki a mintaperben hozott ítélet alapján hozott további döntésekre. Az ítélt dolog (*res judicata*) elve nem érvényesülhet egy másik, akár más személyek között folyamatban lévő ügyben. A mintaperrel elérni kívánt hatékonysági, pergazdaságossági szempontok és a perkoncentráció elve az alkotmányos alapjogot nem írja felül, erre figyelemmel a jogorvoslat nem üresedhet ki”. A Kúria ezen jogegységi határozatában – jelen ügytől eltérően – a jogorvoslattal nem támadott mintaperben, alsóbb bírósági szinten hozott ítélet jogorvoslati (felülvizsgálati) eljárásban érvényesülő kötőerejére vonatkozó szabályokat értelmezi. A másodfokú bíróság – az alább kifejtettek szerint – a jelen másodfokú eljárásban is irányadónak tartotta azt a perjogi értelmezést, hogy a fellebbező fél jogorvoslati joga nem partalan. A fellebbezésben ezért a [9] bekezdésben foglaltakat szem előtt tartva külön ki kell térni arra, hogy a mintaperben hozott jogerős ítélettől való eltérést mi indokolja, az miben nyilvánul meg, különös tekintettel arra, hogy az elsőfokú bíróság az első-és másodfokú ítéleteket a rendelkezésére bocsátotta.

[14] A másodfokú bíróság a fent írtakra tekintettel a fellebbezési eljárásra – e körben a megbízási díj jogalapjára – vonatkozóan hangsúlyozza, hogy a mintaperben hozott, a Kúria előtt felülvizsgálati kérelemmel nem támadott jogerős döntést a mintapertől jogi és ténybeli szempontból nem különböző jelen közigazgatási perben magára nézve irányadónak tartotta. Ennek oka, hogy a fellebbező alperes a perbeli első- és másodfokú eljárásban nem vitatta jelen ügy mintaperhez való ténybeli és jogi azonosságát, nem tett előadást arra vonatkozóan, hogy a mintapertől eltérés mutatkozik, melyre figyelemmel a ténybeli és jogi azonosság fennállónak minősül. Az alperes fellebbezésében – a jogalap körében – nem kifogásolt olyan tényállási kérdést sem, melyet az elsőfokú bíróság a mintaperben foglaltaktól eltérően, tévesen értékelt avagy a mintaperben vizsgált jogkérdéstől eltérően és megalapozatlanul, hibásan vett figyelembe; e körben tanúsított jogsértésre sem hivatkozott. Mindezek következményeként az ítéltábla a megbízási díj jogalapját érintő mintaperben rögzített és a fellebbezéssel támadott elsőfokú ítéletben is levezetett jogértelmezést – az abban foglaltak

megismétlése nélkül – a jelen perre is irányadónak tekintette. Ebből eredően a másodfokú bíróság – a konkrét tények szintjén – nem látott lehetőséget arra, hogy az alperes megbízási díj jogalapját érintő vitatását ebben a körben értékelhesse, az állított jogszabálysértést, a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontja és (5) bekezdése megsértését érdemben vizsgálhassa.

[15] A megbízási díj összecszerúsége körében az alperes az elsőfokú bíróság mérlegelési tevékenységét támadta. E körben a másodfokú bíróság az alperes által felhívott anyagi jogi rendelkezésekre – a Hszt. 71. § (5) bekezdésére, továbbá a 33/2015. BM rendelet 10. § (2) bekezdésére – tekintettel azt vizsgálta, hogy az elsőfokú bíróság jogszerűen állapította-e meg a megbízási díj összegét. Az irányadó ítélkezési gyakorlat szerint a munkáltató mérlegelési jogkörébe tartozó kérdés, hogy az eredeti munkakör mellett ellátott többletfeladatokra tekintettel a megbízási díjat milyen mértékben határozza meg (Kf.VII.37.780/2020/5.). Az alperes nem állapított meg és nem fizetett megbízási díjat a felperesnek, ezért azt a bíróság mérlegelési jogkörében határozhatta meg. Az elsőfokú bíróság a rendvédelmi illetményalap 75 %-ában történő meghatározással a megbízási díj mértékére vonatkozó jogszabályi rendelkezéseket nem sértette meg, a mérlegelés törvényben biztosított kereteit nem lépte túl, mérlegelése okszerű. Amennyiben az alperes az elsőfokú bíróság ítéleti mérlegelését nem tartotta megfelelőnek, fellebbezésében a megfelelő eljárási jogszabálysértés megjelölése mellett be kellett volna mutatnia, hogy az ítélet ezen álláspontja (az összecszerúségi meghatározás), milyen konkrét érvek és igazolt tények alapján minősül jogszerűtlennek. Azt kellett volna kimunkálnia, hogy az elsőfokú bíróság hol vétett mérlegelési hibát, melyek azok az elemek, körülmények, amelyeket nem vett figyelembe és amelyek – az értékelt körülmények figyelembevételével – más összecszerúségi eredményre vezettek volna.

[16] A fentiek szerint az elsőfokú bíróság – figyelemmel a mintaperben hozott ítélet tartalmára is – helyesen állapította meg azt, hogy a felperes által rendszeresen végzett, körzeti megbízotti beosztásához nem tartozó feladatok ellátása a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontja szerinti többletfeladatként értékelhető, amely a Hszt. 71. § (5) bekezdése alapján, az elsőfokú bíróság jogszerű mérlegelésének megfelelő mértékű megbízási díjra jogosít.

[17] E helyütt mutat rá a másodfokú bíróság arra is, hogy az alperes szintén alaptalanul vitatta az elsőfokú bíróság perköltségre vonatkozó rendelkezését. Az elsőfokú bíróság kifejezetten rögzítette, hogy a pernyertes felperes javára csupán jogtanácsosi munkadíjat állapított meg, útiköltségről (mint készkiadásról) a tárgyaláson kívül történt elbírálásra tekintettel nem rendelkezett. Ezért az alperes útiköltség mértékével kapcsolatban előadott érvelése a fellebbezéssel támadott döntés tekintetében – mivel annak nincsen olyan rendelkezése, amellyel a fellebbezésben előadottak összevethetők volnának – nem értelmezhető.

[18] A másodfokú bíróság ugyanakkor rámutat a Kúria Bíróági Határozatok Gyűjteményében közzétett VII.Kf.40.443/2021/6. számú ítéletének [22] bekezdéséből kiolvasható – a Kf.VII.45.197/2021/4. számú határozattal is megerősített – ítélkezési gyakorlatra, melynek értelmében nem irányulhat a kereset olyan megbízási díjra, amelyet a

felperes a panasz eljárás keretében nem igényelt és az alperes a panasz eljárásban nem bíralt el. A felperes a panaszában a havi megbízási díj kifizetését a 2019. április 1.- 2022. április 30. napja közötti időszakra kérte. A szolgálati panaszban kérteknek megfelelően az alperes a határozatában a felperes szolgálati panaszát egyértelműen a 2019. április 1. napjától 2022. április 30. napjáig terjedő időszakban vizsgálta, e tekintetében foglalt állást. A felperes – a határozatban foglaltak vitatására tekintettel – a szolgálati panasszal érvényesített követelés tárgyában így csak a határozattal elbírált időszakra terjeszthette elő keresetét a bíróságnál.

[19] A hivatkozott iránymutató döntés értelmében az igényérvényesítés (a szolgálati panasz és a bíróság előtti jogvita) Hszt. XXIV. Fejezetében rögzített szabályai sérülnének, a bíróság elvonná a munkáltatónak a panasz elbírálására vonatkozó, a törvényben biztosított jogosultságát (és kötelezettségét). Az igényérvényesítés törvényes rendjére vonatkozó szabályok megtartása célszerűségi, észszerűségi, pergazdaságossági szempontokra tekintettel nem mellőzhetők.

[20] A Kp. 48. § (1) bekezdés e) pontja, illetve a Kp. 81. § (1) bekezdés a) pontja értelmében a bíróság a keresetlevelet visszautasítja, ha a felperes anélkül indít pert, hogy bármely fél a vitatott tevékenységgel szemben jogszabály által biztosított közigazgatási jogorvoslatot kimerítette volna, vagy a pert más közigazgatási eljárásnak kell megelőznie, illetve bíróság az eljárást bármely szakaszában megszünteti, ha a 48. § (1) bekezdés a)-i) pontja alapján a keresetlevél visszautasításának lett volna helye. Jelen esetben az igényérvényesítés törvényben meghatározott sorrendje a megbízási díj kifizetése iránti panasz benyújtása (Hszt. 267. § (1) bekezdés), majd ennek elutasítása esetén a bírósághoz kereset benyújtása (Hszt. 270. § (1) bekezdés a) pont). Azonban a felperes a 2022. május 1. napjától 2022. május 31. napjáig terjedő időtartamra (havi) megbízási díj kifizetése érdekében szolgálati panaszt az alpereshez nem nyújtott be, a részére jogszabály által biztosított közigazgatási jogorvoslatot nem merítette ki.

[21] A fent ismertetett – a Kp. 99. § (3) bekezdése alapján alkalmazandó 48. § (2) bekezdése és 81. § (1) bekezdés bevezető mondatrésze értelmében a bíróság által az egész eljárás során hivatalból vizsgálándó – pergátló akadály miatt a másodfokú bíróság a Kp. 110. § (4) bekezdése alapján a panaszt elutasító határozattal elbírált időszakot követő, 2022. május 1. és 2022. május 31. napja közötti időtartamra vonatkozó kereseti követelés tekintetében az elsőfokú ítéletet részben hatályon kívül helyezte, és az eljárást megszüntette. Ezt meghaladóan a keresettel jogszerűen érvényesített követelésnek a mintaper eredményére tekintettel a jelen perben érdemben nem vitatható jogalapjával és az elsőfokú bíróság által jogszerűen meghatározott mértékével összefüggésben kifejtettekre figyelemmel a másodfokú bíróság a Kp. 109. § (1) bekezdése alapján az elsőfokú ítéletet helybenhagyta azzal, hogy a megalapozott kereseti követeléssel érintett időszak módosulására tekintettel a késedelmi kamat számításának kezdő időpontját 2020. november 1. napjában határozta meg.

[22] A felperes az IM rendelet 3. § (5) bekezdése alapján 25.000 forint perköltséget számított fel. A másodfokú bíróság a Kp. 99. § (3) bekezdése értelmében a 35. § (1) bekezdése szerint alkalmazandó, a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a

továbbiakban: Pp.) 83. § (1) bekezdése alapján kötelezte a túlnyomórészt pervesztes alperest a felperes másodfokú eljárásban felmerült perköltségének megfizetésére, amelynek mértékét – az összecszerűen megjelölt perköltséggel szemben – a Pp. 81. § (1)-(2) bekezdéseire, 82. § (3) bekezdésére, valamint az IM rendelet 4. § (1) bekezdésére, továbbá 3. § (2) és (5) bekezdéseire figyelemmel állapította meg, mivel az IM rendelet 3. § (6) bekezdésében foglaltak szerint az elvégzett kamarai jogtanácsosi tevékenységgel, az elvégzett munkával és az ügy bonyolultságával a felszámított összeg arányban áll.

[23] Az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 39. § (1) bekezdésében és 46. § (1) bekezdésében meghatározott mértékű 85.804 forint fellebbezési illeték az alperes Itv. 5. § (1) bekezdés c) pontjában biztosított teljes személyes illetékmentessége folytán a Pp. 102. § (1) és (6) bekezdései értelmében az állam terhén marad.

[24] A Fővárosi Ítéltábla a fellebbezést a Kp. 99. § (3) bekezdése alapján alkalmazandó 77. §-a értelmében tárgyaláson kívül bírálta el.

[25] Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Kp. 99. § (1) bekezdése zárja ki.

Záró rész

Budapest, 2025. április 1.

dr. Szőke Mária s.k.
s.k.

a tanács elnöke

dr. Bíró Péter s.k.

előadó bíró

dr. Bendli Attila József

bíró